

## POSTANOWIENIE

12 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marta Romańska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 12 kwietnia 2024 r. w Warszawie  
zażalenia R.S.

na rozstrzygnięcie w pkt 2 wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z 12 października 2023 r., I ACa 2479/22,

w sprawie z powództwa R.S.

przeciwko Bankowi spółce akcyjnej w X.

o ustalenie i zapłatę,

na skutek wniosku pozwanego o uzupełnienie lub wykładnię postanowienia Sądu  
Najwyższego z 23 stycznia 2024 r., III CZ 384/23

**oddala wniosek.**

## UZASADNIENIE

Powód R.S. wniósł o zasądzenie od Banku SA w X. kwoty 77.257,52 zł i 2.070 franków szwajcarskich (CHF) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 19 marca 2021 r. oraz o ustalenie, że nie łączy go z Bankiem umowa kredytu zawarta 24 kwietnia 2007 r., jako nieważna, a ewentualnie wniósł o zasądzenie od Banku kwoty 32.842,77 zł i 2.070 CHF z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 19 marca 2021 r., jako pobranych ponad należną kwotę w związku z wykonywaniem umowy kredytu.

Pozwany Bank w X. wniósł o oddalenie powództwa.

Wyrokiem z 8 listopada 2022 r. Sąd Okręgowy w Świdnicy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 77.257,52 zł i 2.070 franków szwajcarskich (CHF) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 15 kwietnia 2021 r. (pkt I) i ustalił, że nie istnieje między stronami stosunek kredytu, którego źródłem byłaby umowa z 24 kwietnia 2007 r. (pkt II), oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt III) i rozstrzygnął o kosztach postępowania (pkt IV).

Wyrokiem z 12 października 2023 r., w uwzględnieniu apelacji pozwanego, Sąd Apelacyjny we Wrocławiu zmienił wyrok Sądu Okręgowego z 8 listopada 2022 r. w ten sposób, że oddalił powództwo o ustalenie (pkt 1) oraz uchylił ten wyrok w pkt I oraz IV (pkt 2), i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

W zażaleniu na rozstrzygnięcie w pkt 2 wyroku Sądu Apelacyjnego z 12 października 2023 r. powód zarzucił, że zostało ono wydane z naruszeniem art. 386 § 4 k.p.c. i wniósł o jego uchylenie.

Zażalenie powoda zostało rozpoznane postanowieniem Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2024 r., którym Sąd ten „uchylił zaskarżone rozstrzygnięcie pozostawiając orzeczenie o kosztach postępowania zażaleniowego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie”. Przedmiot orzeczenia Sądu Najwyższego został dookreślony jednoznacznie w komparycji postanowienia, w której Sąd Najwyższy wskazał, że rozpoznaje zażalenie na rozstrzygnięcie w pkt 2 wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 12 października 2024 r., a zatem działa w granicach zaskarżenia wyznaczonych wniesionym środkiem zaskarżenia.

W tym stanie rzeczy nie może być żadnych wątpliwości co do tego, które z orzeczeń zawartych w wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 12 października 2023 r. zostało przez Sąd Najwyższy wzruszone, a wniosek o uzupełnienie lub wykładnię postanowienia z 23 stycznia 2024 r., jako bezzasadny, podlegał oddaleniu.

A.W.

[ms]

